

Usnesení Nejvyššího soudu ze dne 30.05.2019, sen. zn. 29 NSČR 102/2017, ECLI:CZ:NS:2019:29.NSČR.102.2017.1

Číslo: 40/2020

Právní věta:

Vznikly-li dluhy z činnosti, v rámci níž dlužník vystupoval při investování na finančních trzích jako zákazník (investor), který hodlá zhodnotit naspořené finanční prostředky obchodováním s investičními nástroji, nejde jen proto o dluhy z podnikání ve smyslu § 389 insolvenčního zákona. Na charakter těchto dluhů nemá vliv ani skutečnost, že dlužník si opakovaně (třikrát) finanční prostředky k investování zapůjčil od třetích osob.

Soud: Nejvyšší soud

Datum rozhodnutí: 30.05.2019

Spisová značka: 29 NSČR 102/2017

Číslo rozhodnutí: 40

Číslo sešitu: 3

Typ rozhodnutí: Usnesení

Hesla: Insolvenční řízení, Oddlužení, Podnikání

Předpisy: § 149 odst. 2 písm. a) IZ
§ 389 IZ

Druh: Rozhodnutí ve věcech občanskoprávních, obchodních a správních

Sbírkový text rozhodnutí:

Nejvyšší soud k dovolání dlužníka zrušil usnesení Vrchního soudu v Praze ze dne 10. 4. 2017, sp. zn. KSHK 42 INS XY, 1 VSPH XY, a usnesení Vrchního soudu v Praze ze dne 17. 7. 2017, sp. zn. KSHK 42 INS XY, 4 VSPH XY, a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

I. Dosavadní průběh řízení

1. Usnesením ze dne 5. 10. 2016, č. j. KSHK 42 INS XY, Krajský soud v Hradci Králové (dále jen „insolvenční soud“) odmítl návrh dlužníka na povolení oddlužení.

2. Insolvenční soud – odkazuje na ustanovení § 389 odst. 1, 2 a § 390 odst. 3 zákona č. 182/2006 Sb., o úpadku a způsobech jeho řešení (insolvenčního zákona) – přisvědčil insolvenčnímu správci, který ve zprávě z 12. 7. 2016 uvedl, že pohledávky věřitelů č. 1 (Z. Š.), č. 2 (H. R.), č. 12 (Finančního úřadu pro Královehradecký kraj) a č. 13 (K. V.) jsou pohledávkami z podnikání a věřitelé č. 1 a 2 vyjádřili svůj nesouhlas s řešením úpadku dlužníka oddlužením. Závěrem insolvenční soud poznamenal, že

„usnesením ze dne 30. 8. 2016 na majetek dlužníka prohlásil konkurs, k čemuž měl správně přistoupit až po vydání tohoto rozhodnutí, popř. v souvislosti s ním. Usnesení o prohlášení konkursu bylo napadeno odvoláním a odvolání bylo předloženo k rozhodnutí Vrchnímu soudu v Praze“.

3. K odvolání dlužníka Vrchní soud v Praze usnesením ze dne 10. 4. 2017, č. j. KSHK 42 INS XY, 1 VSPH XY, potvrdil usnesení insolvenčního soudu.

4. Odvolací soud dospěl k závěru, že dlužník není osobou oprávněnou podat návrh na povolení oddlužení, neboť má dluhy z podnikání vůči třem věřitelům (věřitelům č. 1, 2 a 13) a dva z nich (věřitelé č. 1 a 2) s řešením úpadku oddlužením výslovně nesouhlasili. Vyšel z toho, že věřitelé č. 1, 2 a 13 přihlásili do insolvenčního řízení pohledávky z titulu smlouvy o zápůjčce. Ze smlouvy o zápůjčce uzavřené dne 31. července 2014 mezi věřitelem č. 1 (jako zapůjčitelem) a dlužníkem (jako vydlužitelem) odvolací soud dovodil, že účelem smluv o zápůjčce bylo to, aby dlužník získal pro věřitele zisk investováním poskytnutých částek na trzích s cennými papíry. Dlužník tak vykonával výdělečnou činnost na vlastní účet způsobem obdobným živnostenskému. Zavázal-li se poskytovat tuto činnost pro více věřitelů (nejméně pro tři), šlo o činnost soustavnou, nikoli nahodilou, se záměrem získat zisk. Podle odvolacího soudu se uvedená činnost jeví jako podnikání, a to přesto, že „některý znak nutný pro podnikání chybí – v tomto případě výkon této činnosti se živnostenským oprávněním“. Uzavřel, že dlužníkovy dluhy z podnikání brání řešení jeho úpadku oddlužením ve smyslu § 389 odst. 1 písm. b/ a odst. 2 písm. a/ insolvenčního zákona.

II.

Dovolání a vyjádření k němu

5. Proti usnesení odvolacího soudu podal dlužník dovolání, jehož přípustnost vymezuje ve smyslu § 237 zákona č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu (dále též jen „o. s. ř.“), argumentem, že napadené rozhodnutí závisí na vyřešení otázek procesního a hmotného práva, které v rozhodování dovolacího soudu dosud nebyly vyřešeny, namítaje, že napadené rozhodnutí spočívá na nesprávném právním posouzení věci (dovolací důvod dle § 241a odst. 1 o. s. ř.), a požaduje, aby Nejvyšší soud rozhodnutí odvolacího soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení, popř. aby zrušil i rozhodnutí insolvenčního soudu a věc vrátil insolvenčnímu soudu k dalšímu řízení.

6. Konkrétně jde dle dovolatele o tuto otázku procesního práva:

„Může soud rozhodnout o odmítnutí návrhu na povolení oddlužení v době, kdy trvají účinky prohlášení konkursu?“

7. K položené otázce argumentuje dovolatel tak, že insolvenční soud nejdříve prohlásil na jeho majetek konkurs a až následně (v době, kdy trvaly účinky prohlášení konkursu) rozhodl o návrhu na povolení oddlužení. Tento postup je nesprávný, neboť předpokladem pro vydání rozhodnutí o prohlášení konkursu je to, že úpadek dlužníka není možné řešit některým ze sanačních způsobů, v dané věci oddlužením dle § 4 odst. 1 písm. c/ insolvenčního zákona. Podle názoru dovolatele měl insolvenční soud vyčkat rozhodnutí o odvolání, kterým dovolatel napadl rozhodnutí o prohlášení konkursu.

8. Dále dovolatel předkládá Nejvyššímu soudu k řešení tyto otázky hmotného práva:

[1] „Zda mohou vzniknout dluhy z podnikání ve smyslu insolvenčního zákona z činnosti, pro kterou není zapotřebí podnikatelské oprávnění?“

[2] „Zda investování prostředků na finančním trhu představuje podnikatelskou činnost?“

[3] „Zda zápůjčení prostředků od několika osob za účelem zhodnocení prostředků představuje podnikatelskou činnost, resp. zda se jedná o dluhy z podnikání?“

[4] „Zda se liší vymezení pojmu dluhy z podnikání dle insolvenčního zákona v době do 31. 12. 2013, kdy byl účinný občanský zákoník č. 40/1964 Sb., a v době od 1. 1. 2014, od kdy je účinný nový občanský zákoník č. 89/2012 Sb.“

[5] „Zda tím, že ohledně již existujícího závazku z půjčky smluvní strany uzavřou novou smlouvu o zápůjčce, kterou podřídí novému občanskému zákoníku, může dojít ke změně režimu závazků ze závazků nepodnikatelských na závazky z podnikání?“

9. Dovolatel namítá, že nemá dluhy z podnikání. Argumentuje tím, že za podnikání nelze považovat jakoukoli činnost, kterou osoba vykonává soustavně za účelem dosažení zisku, příjmu či výnosu. Dále dovolatel uvádí, že přijal půjčky od svých známých, aby tyto prostředky investoval na finančních trzích. Investování na finančních trzích je jednou z forem zhodnocení soukromých prostředků a není důvod považovat je za podnikání. Dovolatel přijal finanční prostředky od věřitelů č. 2 a 13 před rokem 2010, od věřitele č. 1 v letech 2010 až 2012. Jelikož dovolatel nebyl v době splatnosti původní půjčky schopen finanční prostředky věřiteli č. 1 vrátit, uzavřel s ním v roce 2014 novou smlouvu o zápůjčce. Odvolací soud se nezabýval tím, že veškeré finanční prostředky byly poskytnuty do roku 2012 (za účinnosti zákona č. 40/1964 Sb.) a bez dalšího aplikoval občanský zákoník účinný od 1. 1. 2014.

III.

Přípustnost dovolání

10. Dovolání v dané věci je přípustné podle § 237 o. s. ř., když v posouzení otázek, na nichž napadené rozhodnutí spočívá, dovoláním otevřených, jde o věc dovolacím soudem v insolvenčních souvislostech beze zbytku neřešenou.

IV.

Důvodnost dovolání

11. Rozhodné znění občanského soudního řádu pro dovolací řízení (do 29. 9. 2017) se podává z bodu 2. článku II části první zákona č. 296/2017 Sb., kterým se mění zákon č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů, zákon č. 292/2013 Sb., o zvláštních řízeních soudních, ve znění pozdějších předpisů, a některé další zákony.

12. Právní posouzení věci je obecně nesprávné, jestliže odvolací soud posoudil věc podle právní normy, jež na zjištěný skutkový stav nedopadá, nebo právní normu, sice správně určenou, nesprávně vyložil, případně ji na daný skutkový stav nesprávně aplikoval.

13. Skutkový stav věci, z něž vyšly soudy nižších stupňů, dovoláním nebyl (ani nemohl být) zpochybněn a Nejvyšší soud z něj při dalších úvahách vychází.

14. Pro další úvahy Nejvyššího soudu jsou rozhodná následující ustanovení insolvenčního zákona, ve znění účinném od 1. 1. 2014 do 30. 6. 2017 [s ohledem na dobu zahájení insolvenčního řízení (16. 2. 2016) a vydání napadeného usnesení odvolacího soudu (10. 4. 2017)]:

§ 149

(1) Nejde-li o případ podle § 148, rozhodne insolvenční soud o způsobu řešení úpadku samostatným rozhodnutím vydaným do 3 měsíců po rozhodnutí o úpadku; nesmí však rozhodnout dříve než po skončení schůze věřitelů svolané rozhodnutím o úpadku.

(2) Odstavec 1 se nepoužije, jestliže

a/ dlužník podal návrh na povolení oddlužení v insolvenčním řízení zahájeném na základě insolvenčního návrhu jiné osoby; v takovém případě rozhodne insolvenční soud o způsobu řešení úpadku samostatným rozhodnutím vydaným do 30 dnů po rozhodnutí o úpadku, nebo
(...)

§ 389

(1) Dlužník může insolvenčnímu soudu navrhnout, aby jeho úpadek nebo jeho hrozící úpadek řešil oddlužením, jde-li o

a/ právnickou osobu, která podle zákona není považována za podnikatele a současně nemá dluhy z podnikání, nebo

b/ fyzickou osobu, která nemá dluhy z podnikání.

(2) Dluh z podnikání nebrání řešení dlužníkovy úpadku nebo hrozícího úpadku oddlužením, jestliže

a/ s tím souhlasí věřitel, o jehož pohledávku jde, nebo

b/ jde o pohledávku věřitele, která zůstala neuspokojena po skončení insolvenčního řízení, ve kterém insolvenční soud zrušil konkurs na majetek dlužníka podle § 308 odst. 1 písm. c/ nebo d/, anebo

c/ jde o pohledávku zajištěného věřitele.

(3) Jiná osoba než dlužník není oprávněna návrh na povolení oddlužení podat.

§ 390

(1) Návrh na povolení oddlužení musí dlužník podat spolu s insolvenčním návrhem. Podá-li insolvenční návrh jiná osoba, lze návrh na povolení oddlužení podat nejpozději do 30 dnů od doručení insolvenčního návrhu dlužníku; o tom musí být dlužník při doručení insolvenčního návrhu poučen.

(...)

(3) Návrh na povolení oddlužení podaný opožděně nebo někým, kdo k tomu nebyl oprávněn, insolvenční soud odmítne rozhodnutím, které doručí dlužníku, osobě, která takový návrh podala, insolvenčnímu správci a věřitelskému výboru. Odvolání může podat pouze osoba, která takový návrh podala.

§ 396

Jestliže insolvenční soud návrh na povolení oddlužení odmítne, vezme na vědomí jeho zpětvzetí nebo jej zamítne, rozhodne současně o způsobu řešení dlužníkovy úpadku konkursem.

§ 397

(1) Nedojde-li ke zpětvzetí návrhu na povolení oddlužení ani k jeho odmítnutí nebo zamítnutí, insolvenční soud oddlužení povolí. V pochybnostech o tom, zda dlužník je oprávněn podat návrh na povolení oddlužení, insolvenční soud oddlužení povolí a tuto otázku prozkoumá v průběhu schůze věřitelů svolané k projednání způsobu oddlužení a hlasování o jeho přijetí.

Insolvenční soud oddlužení nepovolí do doby, než mu dlužník předloží seznam majetku a seznam závazků. Rozhodnutí o povolení oddlužení se doručuje dlužníku, insolvenčnímu správci a věřitelskému výboru. Odvolání proti němu není přípustné.

(...)

15. Z obsahu insolvenčního spisu je patrné, že:

[1] Insolvenční řízení na majetek dlužníka bylo zahájeno u insolvenčního soudu dne 16. 2. 2016 na základě insolvenčního návrhu věřitele JUDr. Z. Š.

[2] Podáním datovaným 1. 4. 2016, doručeným insolvenčnímu soudu prostřednictvím datové schránky téhož dne (A-8), podal dlužník návrh na povolení oddlužení.

[3] Usnesením ze dne 20. 4. 2016, č. j. KSHK 42 INS XY, které nabylo právní moci, 15. 5. 2016, insolvenční soud mimo jiné zjistil úpadek dlužníka (bod I. výroku) a insolvenčním správcem ustanovil Mgr. V. S. (bod II. výroku).

[4] Ve zprávě ze dne 12. 7. 2016 insolvenční správce navrhl řešit dlužníkův úpadek konkursem, neboť pohledávky věřitelů č. 1, 2, 12 a 13 vznikly při podnikatelské činnosti dlužníka.

[5] Nesouhlas s oddlužením dlužníka vyjádřila věřitelka č. 2 (podáním ze dne 15. 7. 2016, B-9) a věřitel č. 1 (na schůzi věřitelů dne 18. 7. 2016, B-12).

[6] Usnesením ze dne 30. 8. 2016, č. j. KSHK 42 INS XY (zveřejněným v insolvenčním rejstříku 30. 8. 2016 v 15.26 hodin), insolvenční soud prohlásil konkurs na majetek dlužníka. Usnesením ze dne 7. 11. 2016, č. j. KSHK 42 INS XY, 4 VSPH XY (zveřejněným v insolvenčním rejstříku 8. 11. 2016 v 9.22 hodin), odvolací soud toto usnesení zrušil a věc vrátil insolvenčnímu soudu k dalšímu řízení.

[7] Insolvenční soud návrh na povolení oddlužení odmítl usnesením ze dne 5. 10. 2016, č. j. KSHK 42 INS XY, které odvolací soud potvrdil usnesením ze dne 10. 4. 2017, č. j. KSHK 42 INS XY, VSPH XY. Usnesení nabylo právní moci dne 12. 4. 2017.

[8] Usnesením ze dne 2. 6. 2017, č. j. KSHK 42 INS XY (zveřejněným v insolvenčním rejstříku dne 2. 6. 2017 v 14.26 hodin), insolvenční soud znovu prohlásil konkurs na majetek dlužníka (bod I. výroku) a rozhodl, že účinky prohlášení konkursu nastávají okamžikem zveřejnění v insolvenčním rejstříku (bod II. výroku). Usnesením ze dne 17. 7. 2017, č. j. KSHK 42 INS XY, 4 VSPH XY (zveřejněným v insolvenčním rejstříku dne 17. 7. 2017 v 14.06 hodin), odvolací soud usnesení insolvenčního soudu v bodu I. výroku potvrdil. Usnesení nabylo právní moci dne 17. 7. 2017.

16. Na základě shrnutí obsahu spisu, jak bylo provedeno výše, Nejvyšší soud sdílí názor dovolatele, že insolvenční soud postupoval nesprávně, jestliže nejdříve prohlásil konkurs na majetek dlužníka (usnesení ze dne 30. 8. 2016) a až následně rozhodl o návrhu dlužníka na povolení oddlužení (usnesení ze dne 5. 10. 2016). Odpověď na dovolatelem předestřenou procesní otázku je tedy triviální a podává se ze znění § 396 insolvenčního zákona (odmítne-li insolvenční soud návrh na povolení oddlužení, rozhodne současně o způsobu řešení dlužníkova úpadku konkursem); především však platí, že na jejím řešení napadené rozhodnutí nespočívá. Odvolací soud totiž usnesení insolvenčního soudu o prohlášení konkursu na majetek dlužníka zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení (usnesení ze dne 7. 11. 2016) právě z důvodu, že insolvenční soud rozhodl o prohlášení konkursu předčasně, když tomuto rozhodnutí mělo předcházet rozhodnutí o návrhu na povolení oddlužení. Jinak řečeno, odvolací soud pochybení insolvenčního soudu již napravil.

17. V projednávané věci je pro výsledek dovolacího řízení určující odpověď na otázku, zda investování zapůjčených finančních prostředků na trzích s cennými papíry představuje podnikatelskou činnost.

18. Nejvyšší soud předesílá, že v posouzení otázky subjektivní přípustnosti oddlužení sjednotil rozhodovací praxi insolvenčních soudů tím, že pod číslem 49/2016 uveřejnil ve Sbírce soudních rozhodnutí a stanovisek usnesení Vrchního soudu v Olomouci ze dne 23. 9. 2015, sen. zn. [1 VSOL 918/2015](#) (dále jen „[R 49/2016](#)“). K závěrům obsaženým v [R 49/2016](#) se pak Nejvyšší soud výslovně přihlásil v usneseních ze dne 30. 11. 2016, sen. zn. [29 NSČR 185/2016](#), a ze dne 27. 9. 2018, sen. zn. [29 NSČR 140/2016](#), které jsou – stejně jako další rozhodnutí Nejvyššího soudu zmíněná níže – dostupné i na webových stránkách Nejvyššího soudu.

19. Z těchto rozhodnutí plyne, že má-li dlužník dluh z podnikání, je povinen již v návrhu na povolení oddlužení tvrdit skutečnosti, z nichž v souladu s § 389 odst. 2 insolvenčního zákona vyplývá, že dluh z podnikání nebrání řešení jeho úpadku nebo hrozícího úpadku oddlužením. Jestliže dlužník, který má dluh z podnikání, v návrhu na povolení oddlužení ani k výzvě insolvenčního soudu netvrdí skutečnosti, z nichž v souladu s § 389 odst. 2 insolvenčního zákona vyplývá, že dluh z podnikání nebrání řešení jeho úpadku nebo hrozícího úpadku oddlužením, insolvenční soud návrh na povolení oddlužení odmítne; totéž platí, má-li důvod, pro který dluh z podnikání nebrání řešení dlužníkovy úpadku nebo hrozícího úpadku oddlužením, spočívat v tom, že s tím souhlasí věřitel, o jehož pohledávku jde (§ 389 odst. 2 písm. a/ insolvenčního zákona), a dlužník v návrhu na povolení oddlužení uvede, že takový souhlas nemá, nebo vyjde-li před rozhodnutím o návrhu na povolení oddlužení v řízení najevo, že věřitel, o jehož pohledávku jde, s oddlužením nesouhlasí. Postup podle § 397 odst. 1 věty druhé insolvenčního zákona je v těchto případech vyloučen.

20. Při výkladu § 389 insolvenčního zákona ve znění účinném od 1. 1. 2014 pak Nejvyšší soud v usnesení ze dne 19. 6. 2018, sen. zn. [29 NSČR 114/2016](#) (na něž v podrobnostech odkazuje), dále vysvětlil, že dřívější mezera v zákoně (§ 389 ve znění účinném do 31. 12. 2013) co do popisu situací, při kterých dluh z podnikání nebrání řešení dlužníkovy úpadku nebo hrozícího úpadku oddlužením, byla zaplněna textem § 389 odst. 2 insolvenčního zákona, čímž v dotčeném ohledu odpadla možnost dotvořit právo judikaturou [mezery v zákoně vyžadující zaplnění judikaturou již zde není] (šlo zejména o závěry obsažené v usnesení Nejvyššího soudu ze dne 21. 4. 2009, sen. zn. [29 NSČR 3/2009](#), uveřejněném pod číslem 79/2009 Sbírky soudních rozhodnutí a stanovisek, dále v usnesení Nejvyššího soudu ze dne 23. 2. 2011, sen. zn. [29 NSČR 9/2009](#), uveřejněném pod číslem 112/2011 Sbírky soudních rozhodnutí a stanovisek, a v usnesení Nejvyššího soudu ze dne 31. 3. 2011, sen. zn. [29 NSČR 20/2009](#), uveřejněném pod číslem 113/2011 Sbírky soudních rozhodnutí a stanovisek).

21. Tamtéž uvedl, že podle § 389 insolvenčního zákona ve znění účinném od 1. 1. 2014 nelze překážku povolení nebo schválení oddlužení spočívajícím v tom, že dlužník má dluhy z podnikání, překlenout (oddlužení povolit a schválit) na základě argumentu, že povolení a schválení oddlužení povede k plnému uspokojení přihlášených věřitelů.

22. V poměrech projednávané věci je podstatné především to, že odvolací soud potvrdil usnesení insolvenčního soudu o odmítnutí návrhu na povolení oddlužení pro existenci dluhů dlužníka z podnikání vůči třem věřitelům, když dva tito věřitelé nesouhlasili s řešením úpadku oddlužením.

23. Ze skutkových zjištění soudů přitom plyne, že dovolatel uzavřel se třemi věřiteli smlouvu o půjčce (zápůjčce) za účelem investování finančních prostředků na trzích s cennými papíry. Tvzení dovolatele, že „prostřednictvím makléře obchodoval na finančních trzích“ (odvolání z 14. 9. 2016) nikdo nezpochybňoval. Je tedy zřejmé, že dovolatel využíval služby v oblasti kapitálového trhu, jejichž poskytování upravuje zákon č. 256/2004 Sb., o podnikání na kapitálovém trhu. Dovolatel nepůsobil na kapitálovém trhu jako profesionální zákazník, ani jako investiční zprostředkovatel či

obchodník s cennými papíry.

24. Vznikly-li dluhy dovolatele z činnosti, v rámci níž dovolatel vystupoval při investování na finančních trzích jako zákazník (investor), který hodlá zhodnotit naspořené finanční prostředky obchodováním s investičními nástroji, nejde o dluhy z podnikání. Na charakter těchto dluhů nemá vliv ani skutečnost, že dovolatel si opakovaně (tříkrát) finanční prostředky zapůjčil od třetích osob.

25. Z výše uvedeného zcela zjevně vyplývají odpovědi na dovolatelem položené otázky ad 1 až ad 3. Na řešení dovolatelem předestřených právních otázek ad 4 a ad 5 napadené rozhodnutí nespočívá, když při jejich formulování vycházel dovolatel z vlastních (jiných než odvolacím soudem přijatých) závěrů.

26. Lze tedy shrnout, že řešení právních otázek, na nichž napadené rozhodnutí spočívá, není správné a dovolání je důvodné.

27. Nejvyšší soud proto, aniž nařizoval jednání (§ 243a odst. 1 věta první o. s. ř.), napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil odvolacímu soudu k dalšímu řízení (§ 243e odst. 1 a 2 o. s. ř.). Současně zrušil i (dovoláním nenapadené) usnesení odvolacího soudu ze dne 17. 7. 2017, č. j. KSHK XY, 4 VSPH XY (§ 243e odst. 2 věta třetí o. s. ř.). Učinil tak proto, že rozhodnutí o prohlášení konkursu je rozhodnutím závislým na rozhodnutí o návrhu na povolení oddlužení. Závěr, že usnesení o prohlášení konkursu na majetek dlužníka může být (v podobě závislého rozhodnutí) zrušeno (a to i tehdy, nebylo-li vůbec napadeno opravným prostředkem) v důsledku úspěšně podaného opravného prostředku proti usnesení o odmítnutí návrhu na povolení oddlužení, Nejvyšší soud formuloval např. v důvodech usnesení ze dne 31. 3. 2011, sen. zn. 29 NSČR 11/2009.

28. V dalším řízení odvolací soud rozhodne o dovolání dlužníka proti usnesením insolvenčního soudu ze dne 5. 10. 2016 a ze dne 2. 6. 2017 současně (v jednom rozhodnutí).

29. Právní názor odvolacího soudu je pro odvolací soud závazný (§ 243g odst. 1 věta první část za středníkem, § 226 odst. 1 o. s. ř.).